

Prelatovo pismo (december 2014)

Misel na drugi Kristusov prihod je za kristjane vir upanja.

December je mesec, v katerem se pripravljamo tudi na spomin njegovega prvega prihoda na zemljo – božič.

4. Dec. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Začenjamo novo liturgično leto, v katerem od Boga pričakujemo številne milosti, nadaljevanje tistih,

ki nam jih je podaril v preteklih mesecih in nam jih vedno podarja! Stoletnica don Álvarovega rojstva in njegova beatifikacija sta globoko zaznamovala to leto 2014, ki se bo kmalu končalo. Vsak dan povečujemo svoje želje po tem, da bi bili zelo zvesti poti in da bi dosegli srečo. Okrepimo tudi svoj trud, da bi se vsak dan spreobrnili in se bolj poistovetili z Jezusom Kristusom. Kako dober trenutek, da pogosto in z globokim prepričanjem ponavljamo te besede: *Hvala, oprosti, še bolj mi pomagaj!* V naslednjih tednih se več zahvaljujmo ter se s še večjim zaupanjem zatekajmo k božjemu usmiljenju, tako da ga prosimo, naj bo prizanesljiv do naših grehov in grehov vsega človeštva. Še naprej nenehno prosimo za zaščito iz nebes za Cerkev, za ta *delček* Cerkve – Delo, za vsakogar izmed nas, za ves svet.

V prvih adventnih tednih nas liturgija vabi, naj premišljujemo o

Kristusovem prihodu ob koncu časov. Sveti Pavel zelo strnjeno našteva poslednje reči, ki bodo prišle na vrsto s prihodom našega Gospoda v slavi ob koncu časov. *Kakor namreč v Adamu vsi umirajo, tako bodo v Kristusu tudi vsi oživljeni, vendar vsak po vrsti: najprej kot prvina Kristus, potem pa tisti, ki so Kristusovi, ob njegovem prihodu. Nato bo dovršitev, ko bo kraljevanje izročil Bogu Očetu in uničil vsakršno poglavarstvo ter sleherno oblast in moč (...). Ko pa mu bo vse podvrženo, se bo tudi Sin sam podvrigel njemu, ki mu je vse podvrigel, da bo Bog vse v vsem.*[1]

Premišljevanje te resnice naše vere nas bo napolnilo z upanjem, trdnostjo in tolažbo, kadar bomo izkušali omejitve našega sedanjega človeškega stanja, od bolezni in smrti do težav na našem zemeljskem potovanju ali naše osebne bede in bede vseh ljudi. Prav tako ne bo

manjkalo navideznih zmag zla na tej zemlji – samo navideznih –, ki nam ne morejo vzeti poguma, če smo trdno zasidrani v božji kreposti upanja. Bog, ki je pravičen in usmiljen, ne pozabi na svoje otroke, čeprav odlaša z nagradami in kaznimi.

Pred nekaj tedni smo duhovniki pri molitvenem bogoslužju brali besede svetega Avgušтина, s katerimi razlaga to resnico naše vere: »Mar Gospod ne bo prišel pozneje, ko bodo izbruhnili v jok vsi narodi zemlje? Najprej je prišel v osebi njegovih oznanjevalcev in napolnil ves zemeljski krog. Ne upirajmo se njegovemu prvemu prihodu in ne bojmo se drugega.«[2] Nasvet svetega hiponskega škofa ostaja vedno aktualen. Kristjani, pravi, morajo »uporabljati ta svet, ne pa služiti svetu. Kaj to pomeni? Da morajo tisti, ki imajo, živeti tako, kakor da ne bi imeli, glede na apostolove besede (...). Tisti, ki je

prost skrbi, v gotovosti pričakuje prihod svojega Gospoda. Kakšna ljubezen do Kristusa je namreč ljubezen človeka, ki se boji njegovega prihoda? Ali nas ni sram, bratje? Ljubimo ga, a se kljub temu bojimo njegovega prihoda?

Ali ga res ljubimo? Ni morda bolj res, da ljubimo svoje grehe? Sovražimo greh in ljubimo tistega, ki mora priti, da bo kaznoval greh. On bo prišel, če hočemo ali ne; dejstvo, da ni prišel sedaj, ne pomeni, da ne bo prišel pozneje. Prišel bo, in ne vemo kdaj; toda če nas najde pripravljene, nam ta nevednost ne bo v ničemer škodovala.«[3]

Kristusova vrnitev ne sme povzročati strahu ali skrbi nekomu, ki je človek vere. Nasprotno, pomeniti mora spodbudo, naj običajno delamo dobra dela, ne da bi privlačili pozornost. Dovolj je, da smo in da vedno ravnamo kot kristjani, da

sodelujemo z Njim pri širitvi
njegovega kraljestva, ki sedaj raste
na skrit način, dokler se ne bo ob
koncu časov izrazilo v vsej svoji
polnosti. Na to nas je pogosto
spominjal sveti Jožefmarija. ***Pred
seboj imamo pomembno nalogo.
Ne smemo ostati pasivni, saj nam
je Gospod izrecno naročil: trgujte,
dokler ne pridem (Lk 19,13).
Medtem, ko čakamo vrnitev
Gospoda (...) ne moremo stati
križem rok. Širjenje božjega
kraljestva ni samo uradna naloga
članov Cerkve, ki predstavljajo
Kristusa, ker so od Njega prejeli
sveto moč. Vos autem estis corpus
Christi, tudi vi ste Kristusovo telo,
nam pove apostol, z jasno
zapovedjo, naj trgujemo do konca.***
[4]

Morda nam kdaj pride na misel, da
imamo malo *talentov*, redke dobre
lastnosti ali pa da je delo, ki ga
opravljamo, enolično in le malo

vpliva na duše in na svet. Tu je razmišljanje, ki ga je sestavil naš Oče, ko se je moral pred verskim preganjanjem v Španiji skrivati na nekem veleposlaništvu. Prikrajšan za možnost, da bi svobodno vršil duhovniško službo, in obsojen na – lahko bi rekli – skoraj popolno zunanjo nedejavnost, je skupinico vernikov Dela, ki so bili z njim, takole spodbujal: ***Moje življenje je sedaj tako monotono! Kako naj dosežem, da bodo božji darovi obrodili sadove med tem prisilnim počitkom, v tej temi, v kateri se nahajam? Ne pozabi, da si lahko kot vulkan, prekrit s snegom, ki predstavlja popoln kontrast med ledom od zunaj in ognjem, ki použiva njegovo notranjost. Da, na zunaj te morda prekriva led monotonosti in teme: na zunaj si videti kakor zvezan. Toda znotraj te ne neha žgati ogenj in ne naveličaš se nadomeščati pomanjkanja zunanje dejavnosti z***

zelo intenzivno notranjo dejavnostjo. Ko pomislim nase in na vse naše brate – kako rodovitna bo postala naša dejavnost! Iz našega dela, ki je na videz tako revno, bo v teku stoletij zrasla čudovita zgradba[5].

Tako nas je pred nekaj dnevi spominjal tudi papež Frančišek: **Prav v tem, da živimo z ljubeznijo in dajemo lastno krščansko pričevanje pri vsakodnevnih opravilih, smo poklicani, da postanemo sveti (...) Doma, na ulici, pri delu, v Cerkvi, v tem trenutku in v tvojem življenjskem položaju se je odprla pot k svetosti. Naj vam ne zmanjka poguma, da bi hodili po tej stezi, saj nam Bog daje milost. Edino, za kar nas prosi Gospod, je to, da smo v občestvu z Njim in da služimo bratom.[6]**

Moje hčere in sinovi, iz te resničnosti tudi mi izluščimo svoje osebne

sklepe. Na bolniški postelji, pri domačih opravilih, sredi dela, ki zahteva vso pozornost, v tišini laboratorija ali na polju, kjer koli – če z duhom Opus Dei vse to združimo z našim Gospodom, dejavno sodelujemo z Njim pri širjenju njegovega kraljestva na zemlji in se pripravljamo na ta slave poln prihod, ki nas bo navdal z veseljem.

V zadnjih mesecih sem vas pogosto spominjal, da v nebesih že imamo brezštevilo množico svetnikov iz Dela, ki prebivajo v slavi. Z vsemi smo tesno povezani po občestvu svetih. Oni nas krepijo v naši šibkosti, se pridružujejo našim prošnjam in nam pomagajo na tolike načine. Papež Benedikt XVI. nas je spomnil na nekaj, kar nas uči razodetje: »O Kristusovi dokončni vrnitvi (...) nam je bilo povedano, da ne bo prišel sam, temveč skupaj z vsemi svetimi.«[7]

Kako nas razveseli, ko pomislimo, da so med to množico svetnikov, ki spremljajo Kristusa v nebesih in bodo prišli z Njim kot njegovo slave polno spremstvo, mnogi ljudje, s katerimi smo bili povezani na zemlji! Po božjem usmiljenju bo med njimi tudi vsak od nas, če bomo le zvesti naši poklicanosti. »Tako vsak svetnik, ki vstopi v zgodovino,« je nadaljeval Benedikt XVI., »predstavlja delček Kristusove vrnitve, njegovega vnovičnega prihoda v čas. Kaže nam podobo novega načina in nam zagotavlja njegovo navzočnost. Jezus Kristus ni del preteklosti in ni odrinjen v daljno prihodnost, katere prihoda si niti ne upamo prositi. On prihaja z veliko procesijo svetnikov. Skupaj s svojimi svetniki je že zdaj, vedno, na poti k nam, k naši sedanjosti.«[8]

Advent nas pripravlja na duhoven sprejem Jezusa Kristusa na božič, ko se spominjamo njegovega telesnega

rojstva. Liturgija nas k temu vabi še posebno od 17. decembra naprej. Vedno je čas za srečanje z Jezusom, ki pogosto prihaja v našo dušo, predvsem pri vsakodnevnem obhajilu ter duhovno večkrat čez dan. To srečanje postane prav posebno v vzdušju adventa, ki je toliko bolj intenzivno, kolikor bližje je božič.

Papež Frančišek nas vabi k premišljevanju o Jezusovem rojstvu, prazniku **zaupanja in upanja, ki premaga vsako negotovost in pesimizem. Razlog za naše upanje je v tem, da je Bog z nami in nam še zaupa. Dobro razmislite o tem: Bog je z nami in nam še zaupa (...).** Prihaja, da bi prebival z ljudmi, izbere zemljo kot svoje bivališče, da bi bil skupaj s človekom in se pustil najti tam, kjer človek preživlja svoje dni v veselju in žalosti. Zato zemlja ni več samo "solzna dolina", ampak kraj, kjer je

sam Bog postavil svoj šotor; je kraj srečanja Boga s človekom, kraj solidarnosti Boga z ljudmi.[9]

Ta liturgični čas, ki smo ga pravkar začeli in v katerem se pripravljamo na božič, nas postavlja pred skrivnost učlovečenja Božjega Sina, pred *blagohotni načrt*[10], s katerim nas Bog Oče želi pritegniti k sebi v svojem Sinu po Svetem Duhu, da bi prišli do polnega občestva veselja in miru z Njim. Odrinimo od sebe črnogledost, če se bo kdaj pojavila ob tem, ko opazujemo, kako včasih na videz zlo zmaga nad dobrim, v naši notranjosti in v družbi. »Advent nas sredi tolikih stisk znova vabi, naj obnovimo svojo gotovost, da je Bog tukaj: On je vstopil v svet, tako da je postal človek, enak kot mi, da bi izpolnil svoj načrt ljubezni. Bog prosi, naj tudi mi postanemo znamenje njegovega delovanja v svetu. Po naši veri, našem upanju in naši ljubezni hoče vedno znova

vstopati v svet in narediti, da bo njegova luč vedno znova zasijala v naši noči.«[11]

Kristusov prihod v slavi bo naredil konec vsem krivicam in grehom, toda resno premišljujmo o tem, da nas Gospod že sedaj kliče, da bi mu pomagali prinašati sadove odrešenja tudi drugim dušam. Milijoni ljudi, ne da bi se tega zavedali, hrepenijo po razodetju božjih sinov[12]: tebe, mene, tolikih ljudi, naravnanih k dobremu. Z našimi deli in našimi besedami jim moramo pokazati, da svet, v katerem se gibljemo, z vsemi svojimi težavami in nasprotnostmi vred ni nek neprijazen kraj, v katerega nas je *vrgla* neka neosebna in slepa usoda, temveč je kraj veselega srečanja z Bogom, ki je poln usmiljenja, ki je poslal svojega Sina na svet in ki pomaga Cerkvi z vedno aktualno navzočnostjo Svetega Duha.

V dneh, ki se bližajo, si ljudje iz skoraj vseh držav zaželiyo mir in veselje. Znova ponotranjimo tisti spev, ki je zazvenel na prvi božič: *Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji.*[13]

Takrat so ga zapeli angeli, sedaj pa ga moramo mi, kristjani, peti z dobrim zgledom in besedami usmiljenja in odpuščanja, z našim stalnim apostolatom.

Prosimo Boga, da bi bilo nasilje premagano z močjo ljubezni na vseh področjih človeškega življenja. Naj želje po dobroti in ljubezni, ki si jih ljudje izmenjujemo v teh dneh, zares prepojijo sleherno področje običajnega življenja. Naj bodo prošnja, ki jo dvigamo k nebesom, tako da se zatekamo k materinskemu posredovanju presvete Marije, k priprošnji svetega Jožefa ter svetega Jožefmarija in vseh svetnikov. Njih in vse vas prosim, da se združite z mojo nenehno molitvijo za Cerkev in

papeža, za Delo in vsakega od njegovih vernikov in sodelavcev, za ves svet.

Želel bi z vami podeliti svoje veselje ob tem, ko sem v katedrali v Moskvi obhajal slovesno mašo v čast blaženemu Álvaru del Portillu. Še en izraz hvaležnosti Sveti Trojici, ki se je pridružil številnim zahvalnim mašam, ki so bile darovane v krajih po vseh petih celinah.

Zaključiti želim s spodbudo, da okušate tisti *Christus natus est nobis* iz liturgije: Kristus se je rodil za nas. Kako nas Bog ljubi, ker hoče, da nenehno živimo v Njem! Prosíte sveto Družino za moje namene.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. december 2014.

[1] 1 Kor 15, 22–28.

[2] Sveti Avguštin, *Enarraciones sobre los salmos*, 95, 14–15 (CCL 39, 1351–1353).

[3] Prav tam.

[4] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 121.

[5] Sveti Jožefmarija, zapiski z meditacije, 6. 7. 1937 ("Creceer para adentro", str. 189).

[6] Papež Frančišek, govor na splošni avdienci, 19. 11. 2014.

[7] Benedikt XVI., Govor, 21. 12. 2007.

[8] *Prav tam*.

[9] Papež Frančišek, govor na splošni avdienci, 18. 12. 2013.

[10] Ef 1, 9.

[11] Benedikt XVI., Govor na splošni
avdienci, 5. 12. 2012.

[12] Prim. *Rim* 8, 19.

[13] *Lk* 2, 14.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-december-2014/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-december-2014/) (6. Avg. 2025)